

Kaj pa „Marijini vrtci“?

Nobenih poročil! Ali so tudi brez pravega življenja? To bi ne bilo lepo ne prav.

Treba torej vseeno, da se malo vzdramimo. Da stopimo na nože! Pa tudi, da pridemo malo bliže drug do drugega.

Pa kako? — Saj vendar že nekaj znamo. Doma se pridno zbirajte, pa imejte svoje sestanke, prebiraite »Angelček«, »Vrtec« in »Orlič«, pa stopite kam na božjo pot, pa zbirajte dinarčke za — bonbone — o ne! — za paganske in domače misijone, za stradajoče ruske otroke in za slične dobre namene. Pa še kaj drugega dobrega naredite: kako predstavo, zabavo, izlet, pobožnost...

Potem pa včasih »Angelčku« tudi kaj sporočite, kaj in kakó delate. Na dopisnico lahko vse napišete. To dopisnico pa vrzite v poštno skrinjico, a prej nanjo napišite naslov, dajte ji tudi četrtinarsko znamko, pa bo potem že sama prišla na pravo mesto. Pa res s a m i otroci pišite. Ni treba, da bi drugi namesto vas pisali. Vi sami! Saj znate? Kaj bi se bali!

Potem bomo imeli v »Angelčku« tudi kak razgovorček, da bomo po domače kramljali med seboj. Vsa poročila pa naslovite na naslov: Gospod Bogomil, pošta S e l c a n a d š k o f j o L o k o. Vrli naš sotrudnik vam bo na vsako vprašanje rad odgovoril v »Marijinem zvončku«. A glejte, da boste naslov prav napisali. Pa svoje ime tudi čedno napišite. Do sviđenja pa z Bogom in pozdravljeni!